

“मीठे बच्चे- बाबासँग करेन्ट (शक्ति) लिनु छ त्यसैले सेवामा लागि राख । जो बच्चा सबै थोक त्यागेर बाबाको सेवामा रहन्छ, ऊ नै प्रिय लाग्छ, दिलमा चढ्छ ।”

प्रश्न:- बच्चाहरूलाई स्थायी खुशी किन रहँदैन, मुख्य कारण के हो ?

उत्तर:- यादको समयमा बुद्धि भङ्किन्छ, स्थिर बुद्धि नहुनाको कारण खुशी रहन सक्दैन । मायाको तुफानले दीपकहरूलाई हैरान गरिदिन्छ । जबसम्म कर्म, अकर्म बन्दैन तबसम्म खुशी स्थायी रहन सक्दैन । यसैले बच्चाहरूले यही मेहनत गर्नुपर्छ ।

ओम् शान्ति । जब ओम् शान्ति भन्छौ भने उल्लासले भन्दछौ- हामी आत्मा शान्त स्वरूप हौं । अर्थ कति सहज छ । बाबा पनि भन्नुहुन्छ ओम् शान्ति । दादाले पनि भन्छन् ओम् शान्ति । उहाँले भन्नुहुन्छ म परमात्मा हुँ यिनले भन्छन् म आत्मा हुँ । तिमी सबै सितारा हो । सबै सिताराहरूको बाबा पनि हुनुप्यो नि । गायन पनि छ- सूर्य, चाँद और लक्की सितारे । तिमी बच्चाहरू हो धेरै लक्की सितारा । त्यसमा पनि नम्बरवार छन् । जसरी रातमा चन्द्रमा उदाउँछ, फेरि ताराहरूमा कुनै मधुरो हुन्छन्, कुनै चम्किलो हुन्छन् । कुनै चन्द्रमाको अगाडि हुन्छन् । सितारा हुन् नि । तिमी पनि ज्ञान सितारा हो । चम्कन्छ भृकुटीको बीचमा अचम्मको सितारा । बाबा भन्नुहुन्छ- यी आत्मारूपी सिताराहरू बडो अनौठा छन् । एक त यति सानो बिन्दी छ, जसको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । आत्मा नै शरीरद्वारा कर्म गर्छ । यो बडो अचम्म छ । त्यसैले तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन् । कुनै कस्तो, कुनै कस्तो । बाबा उनलाई बसेर याद गर्नुहुन्छ जो सितारा राम्ररी चम्कन्छन्, जसले धेरै सेवा गर्छन्, उनलाई करेन्ट (शक्ति) मिल्छ । तिम्रो ब्याट्री भरिँदै जान्छ । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नको लागि सर्च लाइट मिल्छ नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । बाबा भन्नुहुन्छ- जसले मेरो अर्थ सबै कुरा त्याग सेवामा लागि रहन्छन्, उनीहरू धेरै प्रिय लाग्छन् । दिलमा पनि चढ्छन् । बाबा दिल लिनेवाला हुनुहुन्छ नि । दिलवाला मन्दिर पनि छ नि । अब दिलवाला या दिल लिनेवाला मन्दिर । कसको दिल लिनेवाला ? तिमीले देखेका छौ हैन ? प्रजापिता ब्रह्मा बसेका छन् नि । अवश्य उनमा शिवबाबाको प्रवेशता हुन्छ, त्यस्तै फेरि तिमीले देखेका पनि छौ- माथितिर स्वर्गको स्थापना पनि छ, तल बच्चाहरू तपस्यामा बसिरहेका छन् । यो त साना नमूना (मोडेल) को रूपमा बनेको छ, जसले धेरै राम्रो सेवा गर्छन्, धेरै सहयोगी छन् । महारथी, घोडसवार, पैदल सेना छन् नि । यो मन्दिर यादगार धेरै राम्रो जस्ताको तस्तै (एक्युरेट) बनेको छ । तिमी भन्दछौ- यो हाम्रो नै यादगार हो । अहिले तिमीलाई प्रकाश मिलेको छ, अरू कसैको पनि ज्ञानको तेस्रो नेत्र छैन । भक्तिमार्गमा त जो मानिसहरूलाई सुनाउँछन्, सत् सत् भनिरहन्छन् । वास्तवमा हो भूटो, त्यसलाई सत् सम्भेका छन् । अब बाबा जो सत्य हुनुहुन्छ, उहाँ बसेर तिमीलाई सत्य सुनाउनुहुन्छ, जसबाट तिमी विश्वको मालिक बन्छौ । बाबा त केही पनि मेहनत गराउनुहुन्न । सारा वृक्षको रहस्य तिम्रो बुद्धिमा बसिसकेको छ । तिमीले सम्झाउन त धेरै सहज छ, तर समय किन लाग्छ ? ज्ञान वा वर्सा लिनमा समय लाग्दैन । समय लाग्छ पवित्र बन्नमा । मुख्य हो यादको यात्रा । यहाँ तिमी आउँछौ भने यहाँ अटेन्शन (ध्यान) धेरै रहन्छ यादको यात्रामा । घरमा गएपछि यति रहँदैन । यहाँ सबै नम्बरवार छन् । कोही त यहाँ बसेका छन्, बुद्धिमा यही नशा छ- म बच्चा, उहाँ बाबा हुनुहुन्छ । बेहदका बाबा र हामी बच्चा बसेका छौ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबा यस शरीरमा आउनुभएको छ । दिव्य दृष्टि दिइरहनुभएको छ, सेवा गरिरहनुभएको छ । त्यसैले उहाँ एकलाई नै याद गर्नुपर्छ । अरू कसैसँग पनि बुद्धि जानु हुँदैन । सन्देशीले पूरा रिपोर्ट दिन सकिन्छन्- कसको बुद्धि बाहिरतिर भङ्किन्छ, कसले के गर्छ, कसलाई निद्रा (भुटका) आउँछ, सबै बताउन सकिन्छन् ।

जो सितारा राम्रा सेवाधारी छन्, उनलाई नै देखिरहन्छु । बाबाको स्नेह छ नि । स्थापनामा मदत गर्छन् । हुबहु कल्प पहिले जसरी नै यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ, अनेक पटक भएको हो । यो त ड्रामाको चक्र चलिरहन्छ । यसमा चिन्ताको कुनै कुरै रहँदैन । बाबाको साथ छ नि । त्यसैले सङ्गको रङ्ग लाग्छ । चिन्ता कम हुँदै जान्छ । यो त ड्रामा बनेको छ । बाबा बच्चाहरूको लागि स्वर्गको राजधानी लिएर आउनुभएको छ । केवल भन्नुहुन्छ- मीठा प्यारा बच्चाहरू, पतितबाट पावन बन्नको लागि बाबालाई याद गर । अब जानु छ स्वीट होम (प्यारो घर), जसको लागि नै तिमी भक्तिमार्गमा मेहनत गर्थ्यौ । तर एक जना पनि जान सक्दैन । अब बाबालाई याद गरिराख अनि स्वदर्शन चक्र फिराइराख । अल्फ अनि बे । बाबालाई याद गर अनि ८४ को चक्र फिराऊ । आत्मालाई ८४ को चक्रको ज्ञान

भएको छ । रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई कसैले पनि जानेका छैनन् । तिमी जान्दछौ- त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । बिहान उठेर तिमीले बुद्धिमा यही राख- अब मैले ८४ को चक्र पूरा गर्ने, अब फर्केर जानु छ, यसैले अब बाबालाई याद गर्नुपर्छ, तब चक्रवर्ती बन्नेछु । यो त सहज छ नि । तर मायाले तिमीलाई भुलाइदिन्छ । मायाको तुफान हो नि, उसले दीपकलाई हैरान गरिदिन्छ । माया बडो दुस्तर (दुश्मन) छ, यति शक्तिशाली छ जसले बच्चाहरूलाई भुलाइदिन्छ । त्यो खुशी स्थायी रहँदैनन् । तिमी बाबालाई याद गर्न बस्छौ, बस्दा बस्दै बुद्धि अन्तै जान्छ । यो सबै हुन् गुप्त कुरा । जति कोशिश गरे पनि याद गर्न सक्दैनन् । फेरि कसैको बुद्धि भड्किँदा भड्किँदै स्थिर हुन्छ, कोही तुरुन्तै स्थिर हुन्छ, कसैलाई त जति नै मेहनत गर, तैपनि बुद्धिमा टिक्दैन । यसलाई मायाको युद्ध भनिन्छ । कर्म, अकर्म बनाउनको लागि कति मेहनत गर्नुपर्ने हुन्छ । वहाँ त रावण राज्य नै हुँदैन, त्यसैले कर्म-विकर्म पनि हुँदैन । माया हुँदै हुँदैन जसले उल्टो कर्म गराओस् । रावण अनि रामको खेल हो । आधाकल्प हुन्छ राम राज्य, आधाकल्प हुन्छ रावण राज्य । दिन अनि रात । संगमयुगमा केवल ब्राह्मण नै हुन्छन् । अब तिमी ब्राह्मणहरूले सम्झन्छौ- रात पूरा भएर दिन शुरू हुनु छ । ती शूद्र वर्णकाले कहाँ बुझ्छन् र ।

मानिसहरूले त धेरै आवाजले भक्ति आदिको गीत गाउँछन् । तिमीलाई त जानु छ आवाजभन्दा पर । तिमी त आफ्ना बाबाको यादमा नै मस्त रहन्छौ । आत्मालाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ । आत्माले सम्झन्छ- अब बाबालाई याद गर्नु छ । भक्तिमार्गमा शिवबाबा-शिवबाबा त भन्दै आएका हो । शिवको मन्दिरमा शिवलाई बाबा अवश्य भन्छन् । ज्ञान केही पनि छैन । अब तिमीलाई ज्ञान मिलेको छ । उहाँ शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँको यो चित्र हो, उनले त लिङ्ग नै सम्झन्छन् । अब तिमीलाई त ज्ञान मिलेको छ । उनले लिङ्गको माथि जल (लोटी) चढाउँछन् । अब बाबा त हुनुहुन्छ निराकार । निराकारको माथि जल (लोटी) चढाउँछन्, उहाँले के गर्ने ! साकार भए पो स्वीकार पनि गर्नु हुन्छ । निराकारमाथि दूध आदि चढाउँछन्, उहाँले के गर्ने ! बाबा भन्नुहुन्छ- दूध आदि जो चढाउँछन् जे चढाउँछौ त्यो तिमीहरूले नै पिउँछौ, भोग आदि पनि तिमीले नै खान्छौ । यहाँ त म सम्मुख छु नि । पहिले अप्रत्यक्ष गर्दथ्यौ, अहिले त प्रत्यक्ष हुनुहुन्छ, तल आएर पार्ट बजाइरहनु भएको छ । सर्च लाइट दिइरहनुभएको छ । बच्चाहरूले सम्झन्छन्- मधुबनमा बाबाको पास अवश्य आउनुपर्छ । त्यहाँ हाम्रो ब्याट्री राम्ररी चार्ज हुन्छ । घरमा त गोरखधन्दा आदिमा अशान्ति नै अशान्ति लागेको हुन्छ । यस समय सारा विश्वमा अशान्ति छ । तिमी जान्दछौ- अहिले हामी शान्ति स्थापना गरिरहेका छौं योगबलद्वारा । बाँकी राजाई मिल्छ पढाइबाट । कल्प पहिले पनि तिमीले यो सुनेको थियौ, अहिले पनि सुनिरहेका छौ । जे जति कर्म हुन्छ, फेरि पनि हुनेछ । बाबा भन्नुहुन्छ- कति बच्चाहरू आश्चर्यवत् भागन्ती भए । म माशूकलाई यति याद गर्थे । अब म आएको छु फेरि पनि छोडेर जान्छन् । मायाले कसरी थप्पड लगाइदिन्छ । बाबा अनुभवी त छन् नि ! बाबालाई आफ्नो सारा इतिहास याद छ । शिरमा टोपी, नाङ्गै खुट्टा दौडिन्थे.... मुसलमानहरूले पनि धेरै प्यार गर्थे । धेरै खातिरी गर्थे । मास्टरको छोरा आए, मानौं गुरुका छोरा आए । बाजराको ढिँढो खुवाउँथे । यहाँ पनि बाबाले १५ दिन कार्यक्रम दिएका थिए, ढिँढो र मोही खानुपर्ने । अरू केही पनि बन्दैनथ्यो । बिरामी आदि सबैको लागि यही बन्थ्यो । कसैले केही पनि भएन । भन् बिरामी बच्चाहरू पनि तन्दुरुस्त भए । देखिन्थ्यो- आसक्ति टुटेको छ ! यो हुनु भएन, यो चाहिन्छ । चाहनालाई चुहरा (जमादार) भनिन्छ । यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ- मागनुभन्दा मर्नु भला । बाबाले नै जान्नुहुन्छ- बच्चाहरूलाई के दिनुपर्छ । जे दिनुपर्छ उहाँ स्वयम्ले नै दिनुहुन्छ । यो सबै ड्रामा बनेको छ । बाबाले त सोध्नुभएको थियो नि- बाबालाई जसले आफ्नो पिता पनि सम्झन्छ, पुत्र पनि सम्झन्छ, उनले हात उठाऊ । तब सबैले हात उठाए । हात त तुरुन्तै उठाइदिन्छन् । जसरी बाबाले सोध्नुहुन्छ- लक्ष्मी-नारायण को को बन्छौ ? तब तुरुन्तै हात उठाउँछन् । यी पारलौकिक बच्चा पनि अवश्य थप गर्छन्, यिनले त आमा-बुवाको धेरै सेवा गर्छन् । २१ जन्मको वर्सा दिनुहुन्छ । बुवा जब वानप्रस्थमा जान्छन् भने फेरि बच्चाहरूको कर्तव्य हो बुवाको सम्हाल गर्नु । उनी मानौं संन्यासी बन्छन् । जसरी यिनको लौकिक बुवा थिए, वानप्रस्थ अवस्था भएपछि भने- म गएर बनारसमा सतसङ्ग गर्छु, मलाई त्यहाँ लिएर जाऊ, (बाबाको इतिहास सुनाउन सकिन्छ) । तिमी हो ब्राह्मण प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारी । प्रजापिता ब्रह्मा हुन् ग्रेट ग्रेट ग्रेन्ड फादर (सबैभन्दा महान् हजुरबुवा) । सबैभन्दा पहिला हुन्छ मनुष्य सृष्टि । यिनलाई ज्ञान सागर भनिदैन । न त ब्रह्मा विष्णु, शंकर नै ज्ञानका सागर हुन् । शिवबाबा उहाँ हुनुहुन्छ बेहदका बाबा, त्यसोभए उहाँबाट वर्सा मिल्नुपर्थ्यो नि । उहाँ निराकार परमपिता परमात्मा कहिले, कसरी आउनुभयो, उहाँको जयन्ती मनाउँछन् । यो कसैलाई थाहा छैन । उहाँ त

गर्भमा आउनुहुन्न । सम्झाउनुहुन्छ- म यिनमा प्रवेश गर्छु, धेरै जन्मको अन्त्यमा वानप्रस्थ अवस्थामा । मानिसहरूले जब संन्यास गर्छन् भने उनको वानप्रस्थ अवस्था भनिन्छ । अब बाबा तिमीलाई भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, तिमीले पूरा ८४ जन्म लियौ, यो हो धेरै जन्महरूको अन्तिमको जन्म । हिसाब त जान्दछौ नि । म यिनमा प्रवेश गर्छु । कहाँ आएर बस्छु ? यिनको आत्मा जहाँ बस्दछ, उनको छेउमा आएर बस्छु । जसरी गुरुहरूले आफ्नो शिष्यलाई छेउमा बसाउँछन् । यिनको पनि स्थान यहाँ छ, मेरो पनि यहाँ नै छ । भन्दछु- हे आत्माहरू, म एकलाई याद गरेमा पाप विनाश हुनेछ । मानिसबाट देवता बन्नु छ हैन ? यो हो राजयोग । नयाँ दुनियाँको लागि अवश्य राजयोग चाहिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु आदि सनातन देवी-देवता धर्मको जग लगाउन । गुरुहरू अनेक छन्, सतगुरु एकै हुनुहुन्छ, उहाँ नै सत्य हुनुहुन्छ, बाँकी त सबै भूटा हुन् ।

तिमीले जान्दछौ- एक छ रुद्र माला, अर्को छ वैजयन्ती माला विष्णुको । त्यसको लागि तिमी पुरुषार्थ गर्छौ, बाबालाई याद गर्नु भने मालाको दाना बन्दछौ । जुन मालाको तिमी भक्तिमार्गमा स्मरण गर्थ्यौ तर जानेका थिएनौ, माला कसको हो, माथि भएको फूल को हो, फेरि मेरु (युगल दाना) को हुन्, दानाहरू को हुन् ? जसको माला फेर्छन्, केही पनि बुझ्दैनन् । यत्तिकै राम-राम भन्दै माला फेरिरहन्छन् । राम-राम भन्दाखेरि सम्झन्छन्- सबै राम नै राम हुन् । सर्वव्यापीको कुराको अन्धकार यसबाट निस्कको हो । मालाको अर्थ नै जान्दैनन् । कसैले भन्छन्- १०० माला फेर... यति माला फेर । बाबा त अनुभवी छन् नि । १२ गुरु गरे, १२ को अनुभव लिए । यस्ता पनि धेरै हुन्छन्, आफ्नो गुरु भएर पनि फेरि अरूको पासमा जान्छन् जसकारण केही अनुभव मिल्न सकोस् । माला आदि फेर्छन् । छ बिल्कुल अन्धश्रद्धा । माला पूरा गरेर फूललाई नमस्कार गर्छन् । शिवबाबा फूल हुनुहुन्छ नि । मालाको दाना तिमी अनन्य बच्चाहरू बन्दछौ । तिम्रो फेरि स्मरण चल्छ । उनलाई केही पनि थाहा छैन । उनीहरू त कसैले राम भन्छन्, कसैले कृष्णलाई याद गर्छन्, अर्थ केही पनि छैन । श्रीकृष्ण शरणम् भनिदिन्छन् । अब उनी त सत्ययुगका राजकुमार थिए । उनको शरण कसरी लिन सक्छन् । शरण त बाबाको लिइन्छ । तिमी नै पूज्य फेरि पुजारी बन्दछौ । ८४ जन्म लिएर पतित बन्दछौ । त्यसैले शिवबाबालाई भन्छन्- हे फूल, हामीलाई पनि आफूसमान बनाउनुहोस् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) कुनै पनि प्रकारको चाहना राख्नु छैन । आसक्ति समाप्त गरिदिनु छ । बाबाले जे खुवाउनुहुन्छ... तिमीलाई निर्देशन छ, माग्नुभन्दा मर्नु भला ।
- २) बाबाको सर्चलाइट लिनको लागि एक बाबासँग सच्चा प्रेम राख्नु छ । बुद्धिमा नशा रहोस्- हामी बच्चा हौं, उहाँ बाबा हुनुहुन्छ । उहाँको सर्चलाइटबाट हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ ।

वरदान:- टेन्शनबाट परेशान दुःखी आत्माहरूलाई हिम्मत दिएर अगाडि बढाउनेवाला मास्टर रहमदिल भव !

वर्तमान समय धेरैजसो आत्माहरू, भित्र टेन्शनले दुःखी परेशान छन्, बिचाराहरूमा अघि बढ्ने हिम्मत छैन । तिमीले उनलाई हिम्मत देऊ । जसरी कसैको खुट्टा भएन भने काठको खुट्टा (बैसाखी) बनाएर दिइन्छ, त्यसपछि हिड्न थाल्छ । यस्तै तिमीले उसलाई हिम्मतको खुट्टा देऊ, किनकि बापदादाले देख्नुहुन्छ- अज्ञानी बच्चाहरूको मनमा के हाल हुन्छ, बाहिर शो त राम्रो टिपटप हुन्छन् तर भित्र धेरै दुःखी छन् । त्यसैले मास्टर रहमदिल बन ।

स्लोगन:- निर्माण बन, कोमल होइन, निर्माणता नै महानता हो ।

✽ शब्दार्थ:- १. सर्चलाइट- खोज बत्ती